

fundet sted. Årsagen hertil skyldes den måde, hvorpå data indberettes til Det Centrale Kriminalregister.

Rigspolitichefens Dataafdeling har over for Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyst, at de ønskede oplysninger forventes at kunne foreligge senest ved udgangen af april 1996, samt at omkostningerne ved registerudtrækket vil udgøre ca. 40.000 kr.

Det må således forventes, at der vil gå nogen tid, før oplysningerne foreligger. Jeg vil til den tid vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1303

Til sundhedsministeren (5/2 96) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren angive udstrækningen af lægers tavshedspligt i henhold til lægelovens § 9 med tilknyttede straffelovsbestemmelser, navnlig hvor der i forbindelse med politiets efterforskning i kriminalsager kan være tale om som vidne at afsløre private forhold?«

Begrundelse

Ovennævnte spørgsmål har tilknytning til en i pressen omtalt konkret sag fra Grindsted, hvor en lægefruer er fundet død, formentlig som følge af selvmord, og hvor der er opstået problemer omkring vidnepligten for hospitalslæger og andet sygehuspersonale i forbindelse med, at kvinden tidligere skulle have været udsat for vold eller ulykke.

Svar (15/2 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har ikke nærmere kendskab til den konkrete sag, der omtales i begrundelsen for spørgsmålet.

Tavshedspligten omfatter alle de fortrolige personoplysninger, som en læge får kendskab til gennem sit arbejde. Tavshedspligten omfatter såvel helbredsoplysninger som oplysninger om andre private forhold. Tavshedspligten indebærer, at fortrolige personoplysninger ikke uberettiget må videregives eller udnyttes, jf. formuleringen i straffelovens § 152.

Der foreligger ikke en krænkelse af tavshedspligten, hvis patienten har givet samtykke til, at fortrolige oplysninger videregives. Der er heller ikke tale om en uberettiget videregivelse, hvis lægen er forpligtet til at videregive bestemte oplysninger eller handler i berettiget varetagelse af åbenbar almen interesse eller af eget eller andres tarv. Også i andre tilfælde kan en videregivelse af fortrolige oplysninger være berettiget i straffelovens forstand.

Tavshedspligtens omfang inden for den offentlige forvaltning er ved siden af straffeloven nærmere reguleret i forvaltningslovens § 27, der indeholder en generel bestemmelse om offentligt ansattes tavshedspligt. Den vigtigste bestemmelse om offentlige forvaltningsmyndigheders adgang til at udveksle fortrolige oplysninger findes i forvaltningslovens § 28, hvor der er fastsat detaljerede regler om, i hvilke tilfælde der må videregives fortrolige oplysninger til andre forvaltningsmyndigheder.

Lægers udlevering af fortrolige oplysninger til politiet til brug for efterforskning af forbrydelser bedømmes som udgangspunkt efter de almindelige regler, som er nævnt ovenfor. Undtagelser fra tavshedspligten må bygge på en konkret afvejning i den enkelte sag. Tavshedspligt i forhold til politiet må kun tilsidesættes, hvis hensynet til opklaringen af en forbrydelse klart overstiger hensynet til fortrolighed. Generelt må der stilles krav om, at der er tale om alvorligere kriminalitet.

Hvis en læge ikke ønsker at udlevere oplysninger til politiet, f.eks. fordi patienten ikke vil give samtykke eller betingelserne for en berettiget videregivelse ikke er opfyldt, kan politiet anmode domstolene om at pålægge lægen at udlevere oplysningerne/afgive vidneforklaring for retten. Retten træffer afgørelse herom på grundlag af retsplejelovens § 827. Det følger af bestemmelsen, at læger kan pålægges at udlevere oplysninger til politiet i samme omfang, som de kan pålægges at vidne i medfør af retsplejelovens § 170, stk. 2. I retspraksis stilles der generelt krav om, at der skal være tale om efterforskning af alvorligere kriminalitet, før læger pålægges at vidne.